

Smyslem tohoto informačního listu je poskytnout všeobecný přehled o popírání holokaustu a pomoci tak těm skupinám i jednotlivcům, kteří chtějí aktivně působit proti popírání holokaustu ve svých komunitách, aby uměli rozeznat argumentaci a taktiku popíračů.

Jak chápat a jak čelit popírání holokaustu

Holokaust je termín, kterým se obecně označuje genocida evropských židů během druhé světové války. V letech 1941 až 1945 nacisté a jejich spojenci systematicky povraždili šest milionů židů. Holokaust je unikátní termín vzhledem k mimořádnému rozsahu a intenzitě genocidy židů. Pokud se týče jiných skupin, které nacisté pronásledovali a zabíjeli (např. Romové, sovětské vojáci, komunisté, tělesně a mentálně postižení, homosexuálové, Svědkové Jehovovi), někteří vědci je zahrnují do definice holokaustu, ale řada jiných jej definuje pouze jako genocidu židů. Sám fenomén popírání holokaustu je spojován hlavně s holokaustem židů.

Popírání holokaustu je nejextrémnější formou takzvaného „historického revizionizmu“, co se týče druhé světové války. Brzy po válce se objevily první pokusy popřít skutečnost holokaustu. Popírání holokaustu získávalo popularitu hlavně mezi bývalými příslušníky nacistického režimu a evropskými organizacemi kolaborantů, kteří odmítali přijmout odpovědnost za zločiny genocidy, a tak je prostě popřeli. Popírání holokaustu se rozvíjelo jako soubor historických představ prezentujících nacistický režim v příznivém světle. Bylo vytvořeno jako výsledek jistých politických potřeb neonacistických hnutí.

Nicméně popírání holokaustu jako fenomén se vyvinulo a získalo mnohem více pozornosti od devadesátých let, kdy se stalo rozšířenějším a vyargumentovanějším. Šlo tu hlavně o dva nové aspekty. Jedním bylo postupné vymírání generace přímých svědků nacistických zločinů. Druhým bylo zhroucení komunistických režimů ve střední a východní Evropě a mezinárodní tendence k přepisování těch částí dějin, které tyto režimy předtím potlačovaly nebo manipulovaly. Někteří popírači holokaustu využívají tohoto kontextu tak, že se stavějí do pozice „nezávislých“ vědců, kteří odkrývají některé dosud skrývané aspekty historie.

Hlavním cílem popírání holokaustu je zpochybnit a zesměšnit historii utrpení židů za války. Popírači chtějí rehabilitovat fašismus tím, že popřou jeho minulost. Popírání holokaustu je nejextrémnější formou antisemitizmu a ukazuje, jak funguje systém antisemitského myšlení. Jde tedy o pozůstatek klasického antisemitizmu. Jak píše Ken Stern v knize Antisemitismus dnes, „při popírání holokaustu jde o židy a ne o holokaust“ (2006).

I. Jaká jsou hlavní tvrzení popíračů holokaustu?

Mezinárodní hnutí popíračů holokaustu používá několik strategií a metod argumentace. Jde o celou škálu taktik od přímého popírání faktů nacistické genocidy až po různé formy minimalizace či bagatelizace zločinů nacizmu.

První, nejextrémnější strategií je výslovné popírání faktů genocidy židovského národa, která se podle popíračů prostě nikdy nekonala a jde o zcela vymyšlenou historii. Ta byla podle nich vyfabrikována v rámci mezinárodního židovského spiknutí v zájmu státu Izrael. Speciálně dávají v potaz veškerou dokumentaci vraždění lidí v plynových komorách. Tato extrémní tvrzení popíračů holokaustu se ovšem snadno vyvracejí, pokud prostě citujeme početná svědectví přeživších. Revizionisté tedy zpochybňují i je – všechna prý byla motivována vlastními zájmy či zfalšována. Obdobně investovali někteří popírači energii do tvrzení, že slavný deník Anne Frankové je falešný a že byl napsán až po válce.

Když už musí připustit, že židé a jiné oběti nacizmu zahynuli během 2. světové války, argumentují, že počet zabitých byl ve skutečnosti mnohem menší, než se obecně uvádí. Považují zprávy o zverstvech a masovém zabíjení za přehnané. Pokoušejí se minimalizovat rozsah utrpení a ničení jako výsledků politiky nacistů v Evropě tvrdíce, že šlo prostě o následky ozbrojeného konfliktu a nemocí a ne o úmyslnou politiku genocidy vedenou Hitlerem a jeho spojenci.

Aby bagatelizovali a relativizovali nacistické zločiny, ospravedlňují je tím, že brutalita nacistů nebyla horší než údajné krutosti spáchané za války druhou stranou. K tomu užívají např. spojenecké bombardování Německa, zejména Drážďan (poslanci saského sněmu za pravicově extremistickou Národně demokratickou stranu Německa pro onen nálet dokonce použili termín „bombový holokaust“).

Rádi také citují příklady ze světových dějin, aby ukázali, že brutalita byla vždy „normální“ a že nacisty nelze za tvrdé metody odsuzovat. Často zmiňují „zločiny komunizmu“ s tím, že zločiny fašizmu nebyly jediné a Hitlerova válka se dá jistým způsobem chápat jako obrana evropských hodnot proti komunizmu.

Popírání holokaustu má různé formy, spíše implicitní než explicitní. Měkčími formami může být zpochybňování faktů pomocí uvozovek či slov „údajně“, „prý“ aj. Není-li dnes přímé popírání věrohodné, to nenápadně se stává běžnou praxí.

II. Kdo jsou hlavní exponenti popírání holokaustu?

Prvními popírači holokaustu byli sami nacisté. Dnes provozuje popírání malá mezinárodně propojená skupina amatérských historiků a politických aktivistů. Toto hnutí má své vůdce, jako je David Irving v Británii, David Duke a Arthur Butz v USA, Robert Faurisson ve Francii, Ernst Zündel v Kanadě. Liší se těžištěm agendy, ale společný mají jasně antisemitský politický projev, založený na snaze rehabilitovat fašizmus a propagovat boj proti 'světovému židovskému spiknutí'.

Popírání holokaustu je pevně spojeno s antisemitizmem. Protože neexistuje mezinárodně schválená definice antisemitizmu, bude dobré zde uvést definici vhodnou pro naše pochopení tohoto termínu v kontextu popírání holokaustu:

Antisemitizmus je nenávisť vůči židům a je namířená proti židovskému náboženství, Židům jako národu a v poslední době proti židovskému státu. Antisemitizmus často podezívá židy ze spiknutí za účelem poškodit ne-židy, čímž často vysvětluje, proč je situace špatná. To vyjadřuje slovem, písmem, vizuálně i akcemi a pravidelně používá stereotypy.

zdroj: Stern, Kenneth. 2006. *Antisemitism Today: How It Is the Same, How It Is Different, and How to Fight it: American Jewish Committee*

Většina známých popíračů holokaustu má silné vazby na politická hnutí, která mají antidemokratické cíle. Např. David Irving, jehož britský soud popsal jako „popírače holokaustu, který se sdružuje s pravicovými extremisty propagujícími neonacizmus“. Jiné příklady popíračů spojených s politickými organizacemi zahrnují Nicka Griffina, vůdce krajně pravicové British National Party, či Davida Dukea, bývalého vůdce Ku-Klux-Klanu. Popírání holokaustu je jen jedním prvkem mnohem širšího politického programu proti menšinám a demokracii vůbec. Ne všichni popírači jsou pravicoví extremisté. Např. francouzský filozof Roger Garaudy býval levičákem, ale postupně přijal antisemitskou teorii spiknutí.

Obecně vzato, zavedení historici a akademici popírače holokaustu odsuzují a ze své komunity je vylučují, i Davida Irvinga, který býval „nejrespektovanějším“ z revizionistů. Prohrál medializovaný soud proti svému kritikovi v Londýně a v Rakousku byl zatčen a obviněn ze zneuctění památky obětí holokaustu.

Popírání holokaustu má však občasný vliv mimo kroužek zmíněných jedinců. Např. iránský prezident Mahmúd Ahmadínežád opakovaně podpořil tvrzení popíračů holokaustu – zpochybňoval historický fakt holokaustu a volal po zničení státu Izrael. V prosinci 2006 se v Teheránu konala mezinárodní konference popíračů holokaustu. Ilustrovala oficiální zájem iránské vlády na popírání holokaustu.

Popírání holokaustu se tváří vědecky, aby bylo bráno vážně. Popírači se zprvu snaží psát o faktu holokaustu jako o předmětu debat. Postaví se do rolí konzervativních historiků a vykazují se akademickou kvalifikací, tituly a vědeckými znalostmi. Nejdůležitějším cílem je pro ně být uznávání za věrohodné a rozumné historiky. Jejich texty mívají vědeckou terminologii a řadu odkazů, aby byly uznávány. Tak se snaží vstoupit do akademických diskuzí, i když jde např. o profesora elektrotechniky či o bývalého profesora literatury). Největší takovou pseudoakademickou institucí je Institute for Historical Review (USA), který velmi dbá na kvaziakademickou formu svých publikací a konferencí, obdobně jako soukromá ukrajinská vysoká škola Mezikrajová akademie personálního řízení (MAUP), která též šíří popírání holokaustu.

III. Internacionalizace popírání holokaustu ve východní Evropě

Od devadesátých let se objevilo popírání holokaustu i ve střední a východní Evropě. Zvláště v některých těchto státech padlo na úrodnou půdu. Zatímco jsou popírači holokaustu na Západě marginálními figurkami, ve střední a východní Evropě mají občas přístup i do oficiálního veřejného života.

Východoevropské společnosti se snaží o vyrovnání se s vlastní minulostí a o nalezení nových vyjádření kolektivní paměti národa. Argumenty „revizionizmu“ holokaustu jim pomáhají zacházet s pocitem viny za vlastní roli při holokaustu. Jak vidíme ve Spielbergově filmu „Nasty Girl“, kultura popírání může být dominantní zvláště v malých místních komunitách. Ti, kdo chtějí odhalovat nepříjemné skutečnosti, bývají nálepkováni jako „potížisté“.

Deborah Lipstadtová popisuje postkomunistický nárůst popíračů holokaustu ve střední a východní Evropě jako nevyhnutelný jev, který je směsí „extrémního nacionalizmu“ a „tradičního antisemitského populizmu“. Píše: „Vypadá to, že jak je východní Evropa intenzivněji zaměstnávaná nacionalistickými a vnitřními rozbroji, ty etnické a politické skupiny, které kolaborovaly na zničení židů, se budou uchýlovat ke ... strategii bagatelizace“ (Lipstadt, D. 1993. *Denying the Holocaust. The Growing Assault on Truth and Memory*: Sassoonovo mezinárodní středisko pro studia antisemitizmu). Ve střední a východní Evropě se zdají být „revizionistické“ přístupy k holokaustu podřízené „národním“ idejím a sama představa „národa“ je zde mnohem bližší k „etnickému“ typu než k „občanskému“.

Vymazáním holokaustu z kolektivní paměti chtějí domácí revizionisté přepsat dějiny národa. Objasníme to na příkladu dvou sousedních států, Rumunska a Moldovy, kde má popírání holokaustu vlivnou pozici v debatách historiků a mezi částí národních sociopolitických elit. Popírání holokaustu nahrazuje do jisté míry dřívější komunistická a sovětská paradigmatu národních dějin. Chybějící znalosti o holokaustu mezi širší veřejností usnadňují revizionistům práci.

Izraelský vědec Michael Shafir definuje tři formy popírání holokaustu ve východní Evropě: „přímé“, „odváděcí“ a „selektivní“ popírání. Přímé popírání existence holokaustu je ve východní Evropě vzácné, ale nikoli bezvýznamné. Je podporováno extrémním nacionalizmem a antisemitizmem a projevuje se hlavně u politiků. Přímí popírači mívají silné vazby na západní popíračská hnutí a literaturu. Většina takové literatury ve východní Evropě i její argumenty jsou ve skutečnosti importovány ze západní Evropy nebo severní Ameriky. Popírání holokaustu je „dovezené“, tj. okopírované z diskusních strategií mezinárodních popíračů spíše než originální domácí fenomén.

Např. hlavní protagonisté popírání holokaustu v Rumunsku Ion Coja a Radu Theodoru jsou podporováni francouzským popíračem Robertem Faurissonem. Také bývalý vůdce Strany slovenskej jednoty Stanislav Pánis ve svém interview pro norskou televizi v roce 1992 řekl, že „by bylo pro nacisty 'technicky nemožné' vyvraždit šest milionů židů v táborech“. To je přesná formulace myšlenky téhož francouzského antisemity Faurissona. Vůdce strany Velké Rumunsko Tudor Vadim řekl v roce 1994, že má informaci, že „angličtí a

američtí vědci zpochybňují holokaust pomocí dokumentace a logických argumentů dokazujících, že Němci nemohli zplynovat šest milionů židů, to bylo technicky a fyzicky nemožné“.

zdroj: Shafir, M. 2002. *Between Denial and "Comparative Trivialization". Holocaust Negationism in Post-Communist East Central Europe*: Vidal Sassoon International Center for the Study of Antisemitism

Zatímco přímé popírání odmítá existenci holokaustu, fenomén odváděcího popírání (deflektivního negacionizmu) je soustředěn na historické nepřátele či národnostní menšiny. Zde se používají strategie jako obviňování jiných či přenášení viny na jiné (za holokaust a vraždění židů jsou odpovědní Němci), obrana a pozitivní sebe prezentace, bagatelizace, ospravedlňování a poukazování na závažnost záporného chování jiných. Deflektivní popírání funguje například v Maďarsku ve formě 'transformace' země jako spojence nacistů v oběť Němců.

Popírači holokaustu často přenášejí vinu na samotné židy. Např. Paul Goma, historik besarabského původu žijící ve Francii, publikoval knihu „Rudý týden: 28.6. až 3.7. 1940, aneb židé a Besarábie“, jež zkresluje holokaust manipulací historie vlády sovětů v Besarábii v letech 1940-41, tvrdí, že masakry židů byly 'spíše' reakcí na židovskou podporu sovětů a antinacistických partyzánů za války. Pokouší se také dokázat, že židé měli sami vinu za své vyvraždění na území rumunských protektorátů Besarábie (nyní Moldova), Bukovina, Podněstří a na jihu Ukrajiny. Židé – „pátá kolona“ – byli prý hlavně lupiči, zloději, kriminálníci a sovětské agenti, kteří se změnili v rumunské vlastence a odsvěcovali kostely. Nálepkuje židy jako „komunisty“, „špiony“, „partyzány“ atd. zdroj: „Moldova“ Annual Report 2003/2004, Stephen Roth Inst. for the Study of Contemporary Antisemitism & Racism

Třetí formou popírání holokaustu, která je rozšířená ve střední a východní Evropě, je selektivní negacionismus. Nepopírá holokaust, který byl jinde, ale vylučuje účast příslušníků vlastního národa na něm. Charakteristickým příkladem je ospravedlňování zločinů rumunského diktátora Antoneska a jeho armády za války. Např. Gheorge Buzatu, nacionalistický vědec, říká: „Za války nebyl v Rumunsku žádný holokaust s výjimkou Transylvánie okupované Maďarskem“.

zdroj: Shafir, M. 2002. *Between Denial and "Comparative Trivialization"*

Ohledně vraždění ve východní Evropě se popírači uchylují ke zkreslování faktů a statistik. Používají např. fakt, že se často vraždilo na místě, oběti nebyly transportovány do vyhlazovacích táborů, vraždění bylo „spontánní“ a neexistuje tedy archivní dokumentace, jakou vedli nacisté o genocidě ve vyhlazovacích táborech. Jak píše Elie Wiesel: „V Podněstří nebyly sice plynové komory, ale všechno ostatní ano, žádná obec nebyla ušetřena, všechny byly zdecimovány“. Podle Wiesela šlo o „zločiny, jež byly 'krutější' a divočejší, neboť byly méně strukturovány ve své brutalitě než zločiny Němců“.

citace v: Ioanid, Radu. 2000. *Holocaust in Romania. Destruction of Jews & Gypsies under Antonescu Regime, 1940-1944*

IV. Právní a akademické odpovědi na popírání holokaustu

V mnoha evropských státech je popírání holokaustu zákonem zakázáno a lze je soudně potrestat. Řada států má také širší legislativu proti rasové a etnické nenávisti. Evropské mezivládní organizace přijaly rezoluce a dohody odsuzující popírání holokaustu, včetně deklarace Stockholmského mezinárodního fóra; rezoluce Evropského parlamentu na paměť holokaustu, antisemitizmu a rasizmu; deklarace Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě (rezoluce Stálé rady a Berlínská deklarace v roce 2004, Cordobská deklarace 2005, Bruselská deklarace Parlamentního shromáždění OBSE 2006, Bukurešťská deklarace 2007).

Mnoho států, zvláště v západní Evropě, přijalo různá opatření proti popírání holokaustu včetně jeho monitorování v diskusích vědců a nestátních neziskových organizací (NNO) či trestních opatření jako pokut, vězení a dokonce vyhoštění. Zde jsou příklady úspěšných opatření:

Zündelův proces

Německý občan Ernst Zündel žijící v Kanadě je znám jako majitel vydavatelství „Samizdat Publications“, neslavně známého šířením materiálů popírajících holokaust. Je také spoluautorem knihy *Hitler, jak jsme ho milovali a proč*. Zündel propaguje myšlenku, že svět je řízen mezinárodním „spiknutím sionistů“, které ničí bílou rasu. Zündel má webovou stránku, kde publikuje své antisemitské názory. V r. 2002 nalezl Kanadský tribunál lidských práv, že tato web stránka propagující nenávist odporuje kanadskému zákonu o lidských právech. V únoru 2003 byl v USA zatčen a vyhoštěn do Kanady. Tam zůstal ve vězení do března 2005, kdy byl deportován do Německa. Zde byl obviněn ze čtrnácti případů porušení zákona proti podněcování nenávisti a odsouzen k pěti letům odnětí svobody.

zdroj: Jones, Adam. 2006. *Genocide. A Comprehensive Introduction*: Routledge

Irvingův proces

V roce 1998 žaloval nejznámější popírač holokaustu David Irving americkou historičku Deboru Lipstadt a nakladatelství Penguin, že ho pomluvili v její knize *Popírání holokaustu*. V té obvinila Irvinga ze zkrslování důkazů a nazvala ho mezi jiným „jedním z nejnebezpečnějších mluvčích popírání holokaustu“. Také poukázala na jeho vazby na neonacistické osoby a organizace. Popírači holokaustu se odvolávají na svobodu projevu, dojde-li k odmítnutí prezentovat a diskutovat jejich názory ve stejném rozsahu jako ostatním. Výsledkem práce D. Lipstadt a dalších historiků bylo odmítnutí Irvingovy žaloby. Když v roce 2005 přijel Irving do Rakouska přednášet pravicovým studentům, byl zatčen. Byl obviněn z popírání existence plynových komor v Osvětimi ve svém interview v Rakousku v roce 1989. Pobil rok ve vězení, než byl propuštěn.

zdroj: Jones, Adam. 2006. *Genocide. A Comprehensive Introduction*: Routledge

Případ Roberta Faurissona

Francouzský popírač Robert Faurisson byl propuštěn z učitelského místa na univerzitě a soudně obžalován za popírání toho, že existovaly nacistické plynové komory. Pařížský odvolací soud rozhodl v roce 1981, že jeho slova „by mezi jeho širokým publikem vyvolala pocity nenávisti a násilí vůči židům ve Francii.“

zdroj: Jones, Adam. 2006. *Genocide. A Comprehensive Introduction*: Routledge

Ve střední a východní Evropě není tolik příkladů, ale ne všichni popírači holokaustu unikli trestu. Tedy např. v roce 1999 byl Dariusz Ratajczak, populární přednášející z Univerzity v Opoli, propuštěn z univerzity po protestech proti jeho knize *Nebezpečná témata*, kde Ratajczak tvrdil, že z technických důvodů bylo pro nacisty nemožné zabít lidi Cyklonem B a že nacisté neměli plány na vyvraždění židů. Ratajczak pak byl soudně obviněn.

zdroj: „Poland” *Annual Report 1998/99*, Stephen Roth Institute for Study of Contemporary Antisemitism & Racism

V Maďarsku bylo zahájeno trestní stíhání proti přímým popíračům Albertu Szabó a Istvánu Gyurkosovi, kteří tvrdili, že holokaust je fáma. Oba měli vazby na nacisty z USA a na rakouská neonacistická hnutí.

zdroj: Shafir, M. 2002. *Between Denial and “Comparative Trivialization”*

Důležité je, že popírání holokaustu lze odsoudit nejen právními, ale i mnoha jinými metodami. Jak píše K.Stern: „Zákony nestačí k vypořádání se s popíráním holokaustu, který už není ani tak výlučně právní otázkou, jako kulturní, politickou nebo historickou. Efektivní strategie vyžaduje mnohovrstevný přístup” (Stern, Kenneth. 1999. *Holocaust Denial: American Jewish Committee*).

Například překládání biografie Hitlerovy pravé ruky Hermanna Göringa od Davida Irvinga státem vlastněnou firmou v Polsku bylo zastaveno spojeným úsilím anti-fašistů ze sdružení „Už nikdy!” a médií.

zdroj: sdružení Nigdy Wiecej! (PL)

Popírač holokaustu David Irving navštívil v květnu varšavský mezinárodní knižní veletrh. Měl v úmyslu dělat reklamu svým knihám zpochybňujícím důležitá fakta o holokaustu, jako existenci plynových komor v osvětimském táboře smrti. Výsledkem mediální kampaně iniciované sdružením „Nigdy Wiecej” bylo, že Irving byl okamžitě organizátory vyhozen z veletrhu.

zdroj: sdružení Nigdy Wiecej! (PL)

V Moldově skupina bývalých vězňů z ghetta – publicista a hudební kritik Efim Tcaci, akademik Efim Levit a básník Anatol Gujel – založila Antifašistickou demokratickou alianci, jejímž hlavním cílem bylo bojovat proti antisemitizmu a popírání holokaustu ve společnosti i na akademické půdě. Vydávali čtvrtletník „Nezapomeneme“. Organizace v jiných státech jako „Nigdy Wiecej” v Polsku, „Ludia proti rasizmu” na Slovensku či „Hnutí proti intoleranci” ve Španělsku antisemitizmu a popírání holokaustu čelí vydáváním magazínů a monitoringem podněcování k nenávisti v médiích a na internetu.

Mnoho států ve východní Evropě udělalo v poslední době významná gesta k uznání fakt holokaustu. Řada veřejných činitelů a vědců jako přeživší holokaust a vůdce Povstání varšavského ghetta Marek Edelman v Polsku či nositel Nobelovy ceny Elie Wiesel (narozený v Rumunsku a rovněž přeživší holokaust) se vyjadřují proti jeho popírání.

V mnoha zemích byly na státní i nestátní úrovni iniciovány vzdělávací programy pomáhající v boji proti popírání holokaustu.

Např. Muzeum Anne Frankové v Holandsku ve spolupráci se svou ukrajinskou partnerskou organizací zavádí projekt školní výuky o holokaustu. V rámci projektu byla zorganizována speciální výstava pro mladé lidi „Ukrajina a holokaust“.

Více informací na: www.annefrank.org

Mezinárodní škola studií holokaustu při památníků Jad Vašem vyvinula aktivity pro třídy studentů středních škol ke zvýšení povědomí o holokaustu, jakož i o nebezpečném vzestupu antisemitizmu v Evropě. Program je připraven v několika jazycích a je k dispozici na www1.yadvashem.org/education/antisemitism.htm

Je nicméně potřeba méně selektivní paměti a více osvěty jak na úrovni politických elit, tak na úrovni výuky historie a médií, aby se obnovila kolektivní paměť a tíživá pravda o holokaustu. Nové projekty „paměti“ jsou nutné k budování společenského a morálního povědomí o historii holokaustu.

V. Relevantní kontakty a užitečné webové stránky

American Jewish Committee

165 East 56th Street, New York,
NY 10022, USA
tel. +310-2828080, linka (ext.) 307
mailings@ajc.org
www.ajc.org

Searchlight (časopis)

PO Box 1576, Ilford IG5 ONG,
Great Britain
tel. +44-20-76818660,
fax +44-20-76818650
editors@searchlightmagazine.com,
www.searchlightmagazine.com

The Vidal Sassoon International Center for the Study of Antisemitism

Hebrew University of Jerusalem
Mount Scopus, 91905 Jerusalem, Israel
Tel. +972-2-5882494,
fax +972-2-5881002
saragr@savion.huji.ac.il
<http://sicsa.huji.ac.il/>

Anti-Defamation League

PO Box 96226, Washington DC
20090-6226, USA
adlmedia@adl.org
www.adl.org

Muzeum państwowy w Oświęcimiu

ul. Więźniów Oświęcimia 20,
PL-32-603 Oświęcim, Polsko
tel. +48-33-8448003,
fax +48-33-8431934
muzeum@auschwitz.org.pl
www.auschwitz-muzeum.oswiecim.pl

Stephen Roth Institute for the Study of Contemporary Antisemitism and Racism

Gilman Building, Room 360,
Tel Aviv University
POB 39040, Ramat Aviv, Tel Aviv 69978, Israel
tel. +972-3-6408779,
Fax +972-3-6408383
anti@post.tau.ac.il
www.tau.ac.il

viz: www.unitedagainstracism.org/pages/aboutab.htm

Zde je **vyhledávací databáze** s více než 4000 adresami Evropských organizací a časopisů aktivních v boji proti rasizmu, fašizmu, nacionalizmu a na podporu migrantů a uprchlíků.

VI. Iniciativa UNITED proti pravicovému extremismu

Tento tematický list byl vyhotoven v rámci projektu **“Občanská společnost proti pravicovému extrémizmu – Vývoj nových strategií celoživotního učení pro NNO”**, projekt je podpořen z programu Grundtvig Evropské komise a realizován sítí UNITED for Intercultural Action spolu s partnery:

- ARI Immigrant Association Rieti, Itálie - www.ariweb.it
- DUHA – sdružení dětí a mládeže, Česko - www.duha.cz
- Kulturbüro Sachsen, Německo - www.kulturbuero-sachsen.de
- Ludia proti rasizmu, Slovensko - www.rasizmus.sk
- Movement against Intolerance, Španělsko - www.movimientocontraintolerancia.com
- MTP Oradea, Romania - www.mtporadea.ro
- sdružení Nigdy wiecej, Polsko - www.nigdywiecej.org
- Norwegian People's Aid, Norsko - www.antirasisme.no
- Univerzita Benátky, Master on Immigration Programme, Itálie - www.unive.it/masterim

Informace o projektu “Občanská společnost proti pravicovému extrémizmu”

Projekt byl vypracován po mnohaletých zkušenostech sítě UNITED v kampaních proti diskriminaci a na základě hluboké analýzy současných trendů evropské občanské společnosti aktivní v boji proti extrémizmu, rasizmu a diskriminaci. Je zkušenost, že přes množství a kvalitu práce odvedené organizacemi aktivními v této oblasti mají mnohé NNO slabé znalosti o demokratických institucích a procesech. Existují nicméně efektivní metody boje s diskriminací na místní a regionální úrovni pomocí inovativních a neformálních učicích strategií. Také existují způsoby, jak nejlepší praxi dodat celoevropský rozměr. Účelem projektu je vytvořit prostor pro antirasistickou osvětu, dělat ji kvalifikovaně a přístupně po celé Evropě. Cíle jsou: vyvinout nové metody ke zlepšení práce místních buněk a NNO aktivních na tomto poli výchovy proti rasizmu a ty vyškolit jako vedoucí antirasistické výchovy po celé Evropě. Cílová skupina projektu jsou aktivisté z NNO. Projekt má nakonec posloužit cílovým skupinám těchto NNO, hlavně sociálně znevýhodněným s menším přístupem ke vzdělávání. Hlavními činnostmi projektu je identifikace, výběr a šíření dobrých příkladů na poli antirasizmu, konference, workshopy a kampaně, jež mají přinést výstupy: publikace, příručky, infoletáky, webstránky a materiály pro kampaně.

Co je UNITED?

UNITED for Intercultural Action je evropská síť proti nacionalizmu, rasizmu, fašizmu a ne podporu migrantů a uprchlíků. Jejím prostřednictvím spolupracuje na bázi dobrovolnictví přes 560 organizací širokého spektra ze všech států Evropy. Stavějí spolupráci na společných akcích a vzájemném respektu. UNITED je a zůstane nezávislou na všech politických stranách, organizacích a státech, ale hledá aktivní spolupráci s jinými antirasistickými iniciativami v Evropě. Pomocí sítě UNITED se organizace setkávají navzájem, připravují společné akce a sdílejí informace. Celoevropské akční týdny, kampaně atd. se plánují a diskutují na konferencích UNITED. Organizace spolu-pracují na specifických projektech a na specifických problémech. Informace přicházejí od více než 2000 organizací arozesílky jdou na cca 2200 groups v Evropě. Chcete-li se zapojit, proberte myšlenky a cíle UNITED ve své organizaci. Dejte nám vědět, chcete-li se k nám přidat nebo od nás dostávat informace. Připište nás do svého rozesílače mailů!

*Napsala Natalia Sineaeva-Pankowska, Už nikdy (Polsko) / Helsinské občanské shromáždění (Moldova).
Přeložil Miroslav Prokeš, Duha UNITED, prokes@united.duha.cz.*

Education and Culture

Socrates

Grundtvig

Informace obsažené zde nereflktují vždy stanoviska a názory našich sponzorů. Sponzoři nejsou odpovědní za jejich možné používání.

Tato publikace je součástí projektu “Občanská společnost proti pravicovému extrémizmu” částečně financovanému a umožněnému díky podpoře programu Grundtvig Evropské unie.